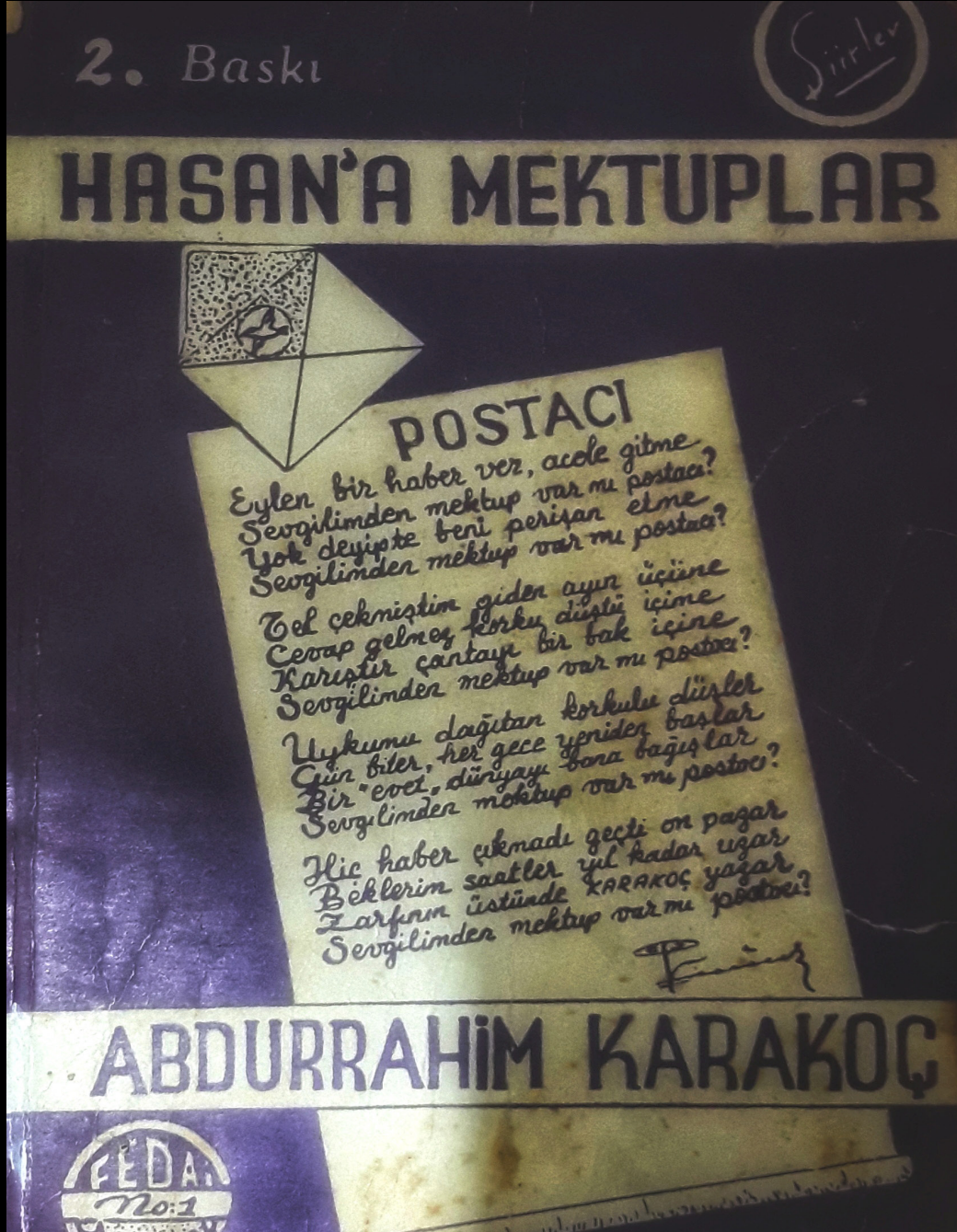

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

y i r m i 7 . s a y ı

21 Mayıs 2020

BU SAYIDA

- **Abdurrahim Karakoç**
- **Tacettin Şimşek**
- **M. Fatih Köksal**
- **Yılmaz Öksüz**
- **Mehmet Pektaş**
- **Kamerizade Mehmet Aga**
- **Memmet Hartlap**
- **Ali Rıza Malkoç**
- **Hüseyin K. Ece**
- **Lütfü Bilir**
- **Salman Kapanoğlu**
- **Haydar Ali Nacar**
- **Ali Atar (Kahyaoğlu)**
- **Aşık Kara Mehmet**
- **Erdal Ercin**
- **Sabit Eymen**
- **Kenan Yavuzarslan**
- **Halit Yıldırım**
- **Tayyib Atmaca**

Hasan'a Mektup/12

● **Abdurrahim Karakoç**

Açlıktan tokluktan sual edersen
Ocak bizim amma aş bizim değil
Hırsız çıktı kara yüzlü geceler
Uyku bizim amma düş bizim değil

Öküzler harmana eğri bakıyor
Kızıl toprak ak tohumu yakıyor
Bu yıl yumurtalar hep cılk çıkıyor
Yuva bizim amma kuş bizim değil

Öyle bir durum ki Allah etmesin
Kurtlar taşır ayıların sıtmasını
Ne duyarsan garibine gitmesin
Gövde bizim amma baş bizim değil

Her sabah bir kuşun tüyünü yolduk
Verha düşmanların davulun çaldık
Öpmeyi yitirdik ısırgan olduk
Ağız bizim amma diş bizim değil

Gittikçe her yüke alışıyoruz
Ağlanacak yerde gülüşüyoruz
Gönüllü gönülsüz çalışıyoruz
Emek bizim amma iş bizim değil

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyib Atmaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş*

Set Amiri: *Halit Yıldırım* Afiş: *Yasin Montaz*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükkân: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergi@gmail.com*

27. sayı Mayıs 2020 ISSN-0106417 (edergi)

Teravihte Tiyatro

● Tacettin Şimşek

Zihnim bir oyunun kurgusuyla allak bullaktı. Durum acildi. Eski öğrencilerim benden tiyatro metni istemişlerdi.

Kaymakamın desteğiyle tiyatroyu hazırlayacak; önce ilçede, ardından turneye çıkıp çevre il ve ilçelerde sahneleyeceklerdi. Büyük sorumluluktuk.

Çocuklar (“çocuklar” lafın gelişi, kırk yaşında koca adamlar), bana güveniyorlardı. Bu güveni boşa çıkaramazdım. İyi bir oyun yazmalıydım. Aksiyonu yüksek, mesajı etkili, dili yalın, teması belirgin olmalıydı.

Tema, olay, replikler zihnimde belirip kayboluyordu.

Ramazanın ikinci haftasıydı. Bayrama kadar oyunu bitirip eski öğrencilerime ulaştırmalıydım.

Âdetimdir; farklı camilerde teravîh kılmayı severim. İtiraf edeyim, ilk günler cami cami dolaşmamın nedeni, en hızlı imamı bulmaktır. En hızlı imamı bulunca orada karar kılar, ramazanın sonuna kadar o camide teravihe devam ederim.

Yedi cami gezmişim ve henüz yarım saatin altına düşen imamı bulamamıştım. Öyleyse aramaya devam etmeliydim. Ancak bu arada dikkatli olmalıydım. Çünkü şehrin beş camisinde teravîh hatimle kılınıyordu. Hatimle teravihe yakalanmamalıydım.

Her yıl, önceden hangi camilerde hatim var, araştırır; o camilerin yakınından bile geçmemeye çaba gösterirdim.

Bu ramazanda araştırma fırsatı bulamamıştım. Geçen yıl hangi camilerde hatimle teravîh kılındığını hatırlıyordum. Bu yıl da öyle olurdu zahir.

Bu akşam Ulu Cami’ye gitmeyi kurmuştum.

Ulu Cami’yi başka türlü severim. Orada kıldığım namazlar, İstanbul’da selatin camilerinde kıldığım namazlara benzer bir duyguyu yaşatır bana.

Heyecanla yola çıktım. Gürcükapı Camii’nin yanından geçerken müezzin “Allahu ekber” deyiverdi. Ani bir karar vermem gerekiyordu. Hemen arabamı durdurdum. Caminin yanına park ettim.

Ulu Cami orada duruyordu; kaçmıyordu ya! Yarın akşam oraya giderdim. Bu akşam nasibimiz Gürcükapı Camii’ndeymiş demek ki.

Usulca indim aracımdan ve camiye girdim. Eski, tarihî bir camiydi.

Namaza başladık. Sünnet, farz son sünnet der-

ken müezzinin “Teravihe niyet!” uyarısıyla kıyama durduk.

İmam “Allahu ekber” deyip namaza başladı. Fa-tiha’yı okudu. Ardından zammı sureye geldi sıra.

İşte ne olduysa o anda oldu. Zammı sure uzadı da uzadı. Bitmek bilmedi. İmam güzel okuyordu. Güzel okuyordu da, bir türlü bitmiyordu. Neredeyse rûkûya gitmeyi unutmuştuk.

İşte o an başıma geleni anladım. Evet, hatimle teravihe yakalanmıştım. Ama nasıl olurdu, geçen yıl bu camide hatimle teravîh var mıydı? Hatırlamıyordum.

İmam zammı sureyi okumaya devam ediyordu. O sırada zihnimde dans eden cümleler, kurgulamaya çalıştığım tiyatro metnini oluşturmaya başladı. Şeytan mıydı kaburgama giren? Bari namazda rahat bıraksaydı ya! Namaz dışında cellediğimiz yetmiyor muydu? Namazın içine de sızabiliyor muydu bu densiz?

Replikler uçuşuyordu kafamda. Olay büyüyüp geliyor, kişiler ete kemiğe bürünüyor, aksiyon dallanıp budaklanıyor, heyecan doruğa çıkıyor, tiyatro herkesi şaşırtan bir çözümle sonlanıyordu.

Aman Allah’ım! Bir yandan teravîh kılıyor, bir yandan tiyatro yazıyordum. Her rekâtta iki sayfa tamamlanıyordu.

Tabii teravîhin ne kadar teravîh olduğu ayrı bir konuydu ama tiyatro basbayağı tiyatroydu. İyiydi yani. Duygulara da dokunuyordu, düşüncelere de...

Uzatmayayım, yirmi rekât teravihi sağ salım tamamladık. Ardından üç rekât vitir vaciple namazı taçlandırdık. Bu arada benim üç perdelik oyunum zaten bitmişti. Allah her ikisini de kabul etsin.

İmam selam verir vermez ok gibi fırladım, camiden çıkıp arabaya atladığım gibi eve kapağı attım. Bilgisayarımın başına oturdum. Teravîh boyunca zihnimde tamamladığım tiyatro metnini klavyeye akıtmaya başladım. İki buçuk saat sonra metin bitmişti. Kırk sayfalık metin hazırды.

Ertesi gün eski öğrencilerime gönderebilirdim.

Allah’ım, o teravîh fesat olmuştur mutlaka. Af dilerim. Ama beni tiyatro yazmam için o camiye gönderen de sensin.

Sana şükürler olsun.

Hariçten Deyişme

●Tayyib Atmaca

●M. Fatih Köksal

Karnıma bir sancı girdi
İlham perilerim nerde?
Aklıma bir kanca girdi
Düştüm acayip bir derde

Gece bitti, sabah oldu
Zarf atmıştın taman n'oldu?
Pulun elinde mi kaldı?
Gönder bari gel seherde

“Sancı”ya “kanca” kafiye
Olduğunu gören nerde?
Dost dediyse kim ne diye?
Gözüme çekerim perde

Gam çekmeye alışırız
Gurbet gurbet dolaşırız
Son seferde buluşuruz
Rüzgâr tersine eser de

Bir zarf attım pulsuz döndü
Azat derdim geri döndü
Başım değirmene döndü
Bırakma beni kederde

Şiir evvel “söylenirdi”
Yazıldı, deftere girdi
Atmaca meyil gönderdi
Kalem de bitti defter de

Şiir yağmur mu ki yağa?
Damlamıyor bizim bağa
Yok gelmiyor şimdi ağa
Belki gelecek seferde...

Bir yar için ağa nöker
Yüreğinden terler döker
Sefer varsa yola çıkar
Tek başına bir nefer de

Şiir şimşek olur çakar
Gönül göklerinden bakar
Koç gibi meydana çıkar
Boynunu bükmez namerde

Bir zaman tutuştum, yandım
Toydum, şiir kolay sandım
Belki yazmaktan usandım
Artık gençlik de yok serde

Ramazan Atışması

● Yılmaz Öksüz

1

Âşık edasıyla çıktın meydana
Vur mızrabı çıksın telden nağmeler
Selam olsun bacı kardeş canana
Gecemizin adı gülden nağmeler

Hoş geldi ramazan mübarek olsun
Getirmiş gelirken yoldan nağmeler
Müjdeler veriyor mümin kullara
Damlıyor ağızından baldan nağmeler

2

Olsan bu dünyada paşa da bey de
İmandan başkası verir mi fayda
Nazil oldu Kur'an, indi bu ayda
Nur verdi cihana çölden nağmeler

Gelin terk edelim nefsi hevayı
Yaran edip ibadeti duayı
Yunusça analım yüce Mevla'yı
Dökülsün aşk ile dilden nağmeler

3

Geçti on bir ayım gaflet ü şerde
Bağışlar mı Mevla ihsan eder de
Yoksa canım kor ateşe düşer de
Savurur mu beni külden nağmeler

Bağlandı şeytanlar bitti bak işi
Göründü ufukta rahmet güneşi
Nedamet eyle sen döküp gözyaşı
Yürüsün ummana selden nağmeler

4

Haktan sofraya serilirken önüne
Kayıtsızlık yakışır mı mü'mine
Salat selam Kur'an varken kimine
Hoş gelir paradan puldan nağmeler

Oruç tutun temizlenin kirlerden
Emin olun belalardan kederden
Yükselsin ezanlar minarelerden
Süslesin gökleri kuldan nağmeler

5

Çalıştım didindim ter döktüm onca
Dayanır mı beden oruç tutunca
Hele bu havada susuz kalınca
Söyle ne der bana halden nağmeler

Dilini boş yere yorma hey gafıl
Gaflet bize büyük yara hey gafıl
Bugün hikmet söyle bre hey gafıl
Değildir gayemiz zilden nağmeler

6

Âşığın muradı sevdiğine naz
Bülbülün derdini hiç anlar mı kaz
Sen suya atlayıp çırpın da biraz
Usul usul gelsin gölden nağmeler

Lüzumsuz kelimadan yılmazsın âşık
Atışma âdâbın bilmezsin âşık
Bu gidişle adam olmazsın âşık
Belki de duyulur naldan nağmeler

7

Dünya deyip yürütenler yoruldu
Mülkü saltanatı yerle bir oldu
Bak ölünce şu toprağa sarıldı
Var mı tutunduğu daldan nağmeler

Uzak olsun bizden nefret kin hile
Kardeş olalım Laz, Çerkez, Kürt ile
Verelim el ele gönül gönüle
Duyulsun seksen bir ilden nağmeler.

Organize Saç Örgütü

● Mehmet Pektaş

Gece yarısı tam başımı yastığa koymuştum ki telefonum çaldı. Arayan numara telefonumda kayıtlı değildi. Telefona cevap verip vermemek konusunda tereddüt ettim. İster istemez parmağım yes tuşuna gitti. “Alo!” der demez karşıdaki tok ses: “Babanın selamı var her zamanki yerde seni bekliyor.” dedi. “Baba firar mı etti?” diye sormadan telefon kapandı. Sesi tanımıştım bu Arap Hasan’dan başkası değildi. Hemen fırlayıp gardıroptan siyah takım elbisemi çıkardım. Dolaba astığım gibi duruyordu, biraz ütüsü bozulmuş, biraz da tozlanmıştı o kadar. Aceleyle ütüyü fişe taktım. Bunca yıl sonra babanın karşısına ütüsüz elbiseyle çıkmak olmazdı. Ütü ısınırken koşup ayakkabılarımı boyadım. Kilo aldığım için takım elbise üzerime dar geldi. Pantolonu ilikledikten sonra fermuarı zor çektim. Göbeğim iyice belirginleşmişti. Gömleğin düğmeleri koptu kopacaktı. Hareket ederken omuzlarımdan birisi tutuyor gibiydi. Epeydir takmadığım güneş gözlüklerimi ve Korona virüs yüzünden bir hevesle aldığım siyah maskemi takındım. Koşar adım merdivenlerden inip kömürlüğe girdim. Aradığımı eski meyve kasalarının arasında siyah bir naylona sarılı halde buldum. Poşeti aralayınca on dörtlünün namlusu ay parçası gibi parladı. Tabancama küçük bir öpücük kondurduktan sonra sürgüsünü çekip bıraktım. Bu sesi öylesine özlemiştim ki... Emaneti dar gelen pantolonuma güçlkle soktuktan sonra yola çıktım. Sabaha karşı bir zamanlar değişmeyen adresimiz olan büyük depoya vardım. Babanın siyah s600 Mercedes’i her zamanki yerindeydi. Ben de arabamı park edip deponun kapısına vardım. Kapıyı üç defa birkaç saniyelik aralıklarla üç defa da peş peşe çaldım. Bu bizim yıllar önceki şifremizdi. Kapı büyük bir gıcırtyla açıldı. Arkadan içeriyle sızan ışıkla depo aydınlandı. Deponun ortasına bir masa atılmıştı. Masanın arkasındaki koltuğun sırtı dönüktü. Ağır adımlarla içeriye doğru yürümeye başladım. Adımlarım deponun duvarlarında yankılanırken içimde büyük bir heyecan vardı. Masanın tam karşısına geldiğimde durdum ve dudaklarım titreyerek: “Baba” dedim. Koltuk uzun zamandır yağlanmadığından gıcırdayarak döndü. Kırışmış saçları, gür bıyıkları, kirli sakalı, çatık kaşları, ürkütücü bakışlarıyla baba karşımdaydı. Koşup ellerine kapandım. Sarıldık kucaklaştık. İkimiz de ağlamaklı olmuştuk. Gözlerimizi birbirimizden kaçırdık. Ben burnumu siler gibi yakıp gözlerimdeki ıslaklığı sildim. Baba da topar-

landı. Tek tek konuştu:

-“Drakula Hüseyin de geldiğine göre ekip tamamlanmış demektir.” Etrafıma baktığımda benim gibi siyah takım elbiseleri, gözlükleri ve maskeleriyle Arap Hasan’ı, Kertenkele Ali’yi, Psikopat Apo’yu, Molotof Murat’ı, Metrobüs Cengiz’i, Blender Mehmet’i ve Ninja Selim’i gördüm. Onlarla da kucaklaştıktan sonra aklımdaki sorulara cevap bulabilmek için babaya döndüm:

-“Baba firar mı ettin, daha 3 yılın vardı?” Baba yine tek tek konuştu:

-“Ne demişler, cezayı aslana, sevdayı çekene sor evlat. Korona yüzünden çıkan şu infaz yasası yok mu bizi de vurdu. Salıverdiler.” dedi. İçime bir su serpilmişti.

-“İntikam zamanı desene baba. Sen içeriden intikamımızı birlikte alacağız, beni bekleyin diye haber gönderince...” Baba sözümü bitirmeme izin vermedi:

-“İntikam falan yok evlat.” dedi.

-“Baba nasıl olur? Yaptıkları yanlarına kâr mı kalacak? Onların yüzünden hepimizi hapse tıktılar. Mekanlarımıza çöktüler.” Baba anlıyorum dercesine başını salladı:

-“Gönlünü ferah tut evlat. Ne mutsuz edip gülen ne de aldığı ahları ödemedi ölen yok bu hayatta. Ne demişler affetmek ve unutmak iyi insanların intikamıdır.” Babanın sözleri aklıma karıştırdı:

-“Biz iyi insan değiliz ki unutalım, affedelim.” Baba acı acı gülümsedi:

-“Olacağız evlat, iyi insan olacağız. Namusu-muzla para kazanacağız. Ne demişler çalışan insanın gözyaşı dökmeye zamanı yoktur.” Bir an babanın gelişyle boşa umutlandığımı düşündüm:

-“Gidip asgari ücretle bir işe mi gireceğiz ne yapacağız?” Baba arkasına yaslandı:

-“Her kurdun bir uluyuşu her itin bir inleyişi vardır. Her zamanki gibi büyük oynayacağız.” Ardından havada bir şeyi kavrar gibi yaptı: “Büyük oynayıp çok kazanacağız.” dedi. Sonra arkamda duran adamlara seslendi:

-“Makinesini verin Drakula’nın!” Ben bunu duyunca elimi belime attım. Dar gelen pantolonumdan on dörtlüyü güçlkle çıkardım. Sürgüsünü çekip bıraktım. O arada cırt diye bir ses geldi. Koltuk altım sökülmişti. Bozuntuya vermedim:

-“Herkesin korktuğu ölümü biz sokaklarda oyun niyetine oynarız baba.” dedim. Baba gayet sakin:

-“Bundan sonra silah yok evlat. Yine kesip biçeceğiz, yine kan dökeceğiz belki ama bununla

değil.” dedi. Sonra ayağa kalkıp Ninja Selim’den aldığı tıraş makinesini elime tutuşturdu:

–“Ne demişler çakalın özgürlüğü aslan ayağa kalkana kadardır.” dedi. Sonra da gidip koltuğuna oturdu, sırtını döndü.

Arkadaşlara alçak sesle neler olup bittiğini sordum. Ne de olsa onlar akşamdan beri buradaydılar. Babanın yeni bir tezgâh kurduğunu söylediler. Virüs yüzünden berberlerin kapalı olmasını fırsata dönüştürecektik. Zamanında en kirli işleri yaptığımız bu depoyu kuaför salonuna çevirecek ve insanları tıraş edecektik. Bu fikir hiçbirimizin aklına yatmasa da babaya olan saygımızdan o ne derse yapmaya karar verdik. Masanın karşısına geçtik. Baba sırtı hâlâ bize dönük purosunu tütürüyordu. Blender Mehmet:

–“Baba biz sevdiğimiz için yaşar dostumuz için ölürüz.” dedi. Baba sırtını dönmeden:

–“Bana bileği kuvvetli, ağzı sıkı, gözü kara beş berber bulun. Malzeme tedarik edin. Kurun tezgâhı. Haydi durmayın.” dedi. Hemen aramızda iş bölümü yaptık. Arap Hasan’la, Blender Mehmet berberleri ayarlamaya gitti. Ninja Selim’le ben malzeme tedarik etmeye gittik. Diğerleri depoyu toparlamak için kaldılar. Ertesi gün her şey hazırды fakat günler geçiyor kimse tıraş olmaya gelmiyordu. Sonunda babanın talimatıyla sokağa çıkıp müşteri toplamaya başladık. Babanın ne kadar zekice bir iş yaptığını anlamıştık. İnsanların yanına yaklaşıp onları tıraş ettirebileceğimizi söylememiz yeterli oluyordu. Herkes tıraş olmak için adeta can atıyordu.

Tıraştan sonra sıra hesaba gelince baba insanların tipine bakıp raconu kesiyordu. Saç tıraşı için 5.000 TL’ye, sakal tıraşı için 3.000 TL ücret aldığımız oluyordu. Babanın sözünün üstüne kimse söz söyleyemiyor, istenen ücreti ödüyordu. Müşterilerin üzerinden fazla nakit çıkmadığı için otopark işiyle uğraşan eski bir dostumuzdan post makinesi tedarik ettik. Kredi kartı olmayanların cep telefonu, saat gibi eşyalarını almaya başladık. O da yoksa müşteriden açık senet alıyorduk. Alışık olduğumuz yöntemleri uyguladıkça kazancımız artıyordu. Bir gün Arap Hasan, tıraş için iş adamlarını, kodamanları paketleyip getirmeyi teklif etti. Bu sayede bir tıraş için bir milyon bile alabilirdik. Baba, bu teklifi: “Mafya mıyız ülen biz?” deyip reddetti. Bir başka gün Molotof Murat, tıraş olmayanlardan üç katı para almayı teklif etti. Baba bunu da “Deli Dumrul muyuz ülen biz?” diyerek kabul etmedi.

Kurduğumuz tezgâh tıkr tıkr işlerken Metrobüs Cengiz’le birlikte mekâna bir müşteri getirdik. Müşteri saç ve sakal tıraşı oldu. Baba adama 8.000 TL hesap çıkardı. Adam eli titreye titreye ödemeyi yaptı. Sonra babaya döndü:

–“Affedersiniz beyefendi fatura kesebilir misiniz acaba?” dedi. Baba “Keselim.” deyip usulca yerinden kalktı. Berberlerden birinin önündeki usturaya uzandı:

–“Tutun şunu.” dedi. Bunun üzerine adamın kollarına yapıştık. Baba adamın kulağını tuttuğu gibi kesiverdi. Adam canının acısıyla avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Baba, kestiği kulağı adamın ağzına tıktı. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi koltuğuna oturdu. O günden sonra hesaba itiraz edenlere biz de fatura kesmeye başladık.

Ramazan ayı gelince baba eski günlerde olduğu gibi mahalledeki fakir, fukaraya yardım etmemizi emretti. Depo, yardım istemeye gelenler ve tıraş sırası bekleyenlerle en kalabalık günlerini yaşıyordu. Biz yardım işleriyle uğraşırken Arap Hasan ve Psikopat Apo bir genci hesap için babanın yanına getirdiler. Baba gence şöyle bir bakıp:

–“500 yeter.” dedi. Genç yalvarıp yakarak cebinde sadece 20 lirası olduğunu söyledi. Bunun üzerine baba çocuğun telefonunun alınmasını emretti. Fakat gencin üzerinden çıka çıka ekranı kırık bir tuşlu telefon çıktı. Bu defa gence senet imzalatırmaya çalıştılar. Genç bir taraftan ağlıyor, bir taraftan da yalvarmaya devam ediyordu:

–“Abi nolur bırakın beni. Ben aslında yardım istemek için geldim. Anam hasta. Koltuğu boş görünce tıraşa oturdum. Vallahi bu kadar pahalı olduğunu bilsem oturmazdım.” Arap Hasan:

–“Keseyim mi baba?” dedi. Baba:

–“Kes ülen!” deyince Arap Hasan usturaya uzandı, çocuğun kulağına dayadı. Baba eliyle dur işareti yapıp:

–“Kes dediysem sesini kes dedim ülen. Bırakın delikanlıyı.” dedi. Bunun üzerine delikanlıyı bıraktılar. Baba ona:

–“Analar kutsaldır evlat.” dedi. Sonra bize seslendi:

–“Delikanlının cebine para koyun, ne ihtiyacı varsa ilgilenin, sonra da yolcu edin.” dedi. Delikanlı, babanın eline ayağına kapandı, yüzünü gözünü öptü. Sonra hepimize sarıldı, ellerimizi öptü. Cebine parasını koyup yolcu ederken baba:

–“Belki yardımımız dokunur, neyi var ananın evlat?” dedi. Delikanlı:

–“Covid 19 teşhisi koydular abi.” der demez bana yerinden fırladı:

–“Hay ananı...” diye bağırdı. Depo saniyeler içerisinde boşaldı. Biz daha ne olduğunu anlamadan siren sesleri, helikopter sesleri duymaya başladık. Bir anda içeriye ellerinde silahlarla polisler doldu. Bizi yere yatırıp kelepçelediler. Berber malzemelerine el koydular, dökülen kıllar delil torbalarına dolduruldu. Bizi cezaevinde karantinaya aldılar. Babanın testi pozitif çıktı. Biz, test sonuçlarımızı bekliyoruz.

Beş Ramazan Manisi

●Kamerizade Mehmet Aga

Korona geldi Çin'den
Yecüc Mecüc içinden
Güm güm de güm güm
Güm güm de güm güm
Kim yarasa yer ise
Kan alsınlar kışından
Güm güm de güm güm
Güm güm de güm güm

Soğanın küçüğüne
Kıskı diyorlar kıskı
Güm güm de güm güm
Güm güm de güm güm
Ben taktım davuluma
Sen kulağa tak maske
Güm güm de güm güm
Güm güm de güm güm

Davulumun meçîği
Ben severim cacığı
Güm güm de güm güm
Güm güm de güm güm
Temas olmadan öpsün
Erkek eşek kancığı
Güm güm de güm güm
Güm güm de güm güm

Tokmağımın başını
Kolonyayla sileyim
Güm güm de güm güm
Güm güm de güm güm
Uyuma belediye
Bahşişimi alayım
Güm güm de güm güm
Güm güm de güm güm

Davulumun kasnağı
Meşedendir meşeden
Güm güm de güm güm
Güm güm de güm güm
Fazla yaklaşmak olmaz
Ben kaçayım köşeden
Güm güm de güm güm
Güm güm de güm güm

Korona

●Memmet Hartlap

Varsın herkes kendi işine baksın
Milletin belini bükmez korana!
Seven sevdiğinin yüzüne baksın
Sevgiyle bakana çökmez korana!

Yapılsın evlerde her gün borana
Erkeklerin iş gitmesin zoruna
Güzel günler ekemezsek yarına
Gözünün yaşına bakmaz korona!

Kanımız asildir çağlayıp akar
Virisü mirüsü havada yakar
Canına susayan bize yan bakar
Bulaşırsa bile kokmaz korona!

Meyhane, kerhane kapandı yazık
Aslanın boynuna asıldı azık
Sulana sulana yeşerdi kazık
Korkudan sokağa çıkmaz korona!

Gurk yattık üstünde paranın pulun
Tazıları olduk ipekten çulun
Çiğnedik hakkını yetimin, dulun
Bizi öyle böyle yıkmaz korona!

Sabırla damlayan mermeri deler
Kurtların ardında koyunlar meler
Memmet Hartlap çıkmış dağları eler
Seçilmiş olana sökmez korona!

Tarihe Yolculuk, Talihle Sohbet

● Ali Rıza Malkoç

Nankörlük diz boyu, ihanet coştı
Bu mu idi insanlığın gereği?
Ahmaklık revaçta, ahlâk kin kustu.
Böyle miydi, yolun, yurdun direği?

Sağ eli, sol ele düşman ettiler
Canı doğduğuna pişman ettiler
Hedefe oturtup nişan ettiler
Bu mu idi, obamızın yüreği?

Yutamadın, çirkeflik yapıp gittin
Senin olmayanı, ateşe verdin
Bu muydu amacın, bu muydu derdin?
Böyle miydi, inancının ereği?

Doyumsuz, kalpazan ve oyunbozan
Şerliye taşeron, nefse borazan
Yazı göremeden, bak geldi hazan
Bu muydu emelin, yolun süreği?

Ahlâktan, mantıktan, bilimden uzak
Adaletsiz olan, her eylem tuzak
Hak ile yoğrulan, eder mi zikzak?
Böyle miydi, harcımızın küreği?

Kedi yumurtladı, katır doğurdu
İnek ayağıynan, hamur yoğurdu
Öküz ritim tuttu, keçi çığırdı
Her halimiz, çelişkinin çırağı
Görünen aydınlık, sahte çerağı!

Gülzâre Zift Taşımak

● Hüseyin K. Ece

Behey nursuz nasipsiz, ne yaptın düşündün mü?
Bu yalan haberi niçin getirdin, birdenbire?
Bu bayramı mateme tebdil ettin, gördün mü?
Bu ne husûmet, neden yasa boğdun bu yeri?
Orayı yüreğin sandın, gülzâre zift taşıdın
Zift tenekelerini hem de çift çift taşıdın

Düşündün mü ey bedbaht adam, işin sonunu?
Ne geçti eline sanki, bu hüznün gecesinden?
Gündüzü gece ettin, ağlattın onu, bunu
Nesini anlatayım, tutayım nicesinden?
Sen nefesine aldandın, gülzâre zift taşıdın
Zift tenekelerini hem de çift çift taşıdın

Dediğin gerçek olsa gam yemem, behey adam
Bir söz söyledin ki leş olsa köpek yemez
Virâne oldu mesken, üzüldü eşik ve dam
Bunu fitneci bile kolayca söyleyemez
Şeytanın sözüne kandın, gülzâre zift taşıdın
Zift tenekelerini hem de çift çift taşıdın

Şimdi neyleyim, bunu kime mevzu edeyim?
Ne anladın, değdi mi bu kadar ürpertiye?
Kime diyeyim, hangi mahkemeye gideyim?
Kimin adına yaptın bunu, hem de ne diye?
Kendi hırsınla yandın, gülzâre zift taşıdın
Zift tenekelerini hem de çift çift taşıdın

Ses Düzeni

● Lütfü Bilir

İsmi Mahmut'tu. Kahramanmaraş'ın eski mahallelerinden biri olan Mağralı Mahallesi'nde doğmuştu. Babası kendi küçükken öldüğü için dul annesi ile yaşıyordu. Evin tek erkek çocuğu idi. Üç kızdan sonra doğduğu için evin şımarık küçük çocuğu oydu. Çocukluğu mahallede sokak aralarında batari çalarak geçti. Batari dediysek o zamanlar batariyi kimse bilmezdi. O zamanlar bir "abdal davulu" bilinirdi, bir de belediye bandosunun davulu. Mahmut sabahleyin evden çıkar, bulduğu ilk tenekeyi bir ip ile davul gibi boynuna bağlar, öğleye kadar o sokak senin, bu sokak benim çalarak dolaşırdı. Öğleyn acıkınca eve gider, yemeğini yedikten sonra akşama kadar yine aynı şekilde devam ederdi. Boynundaki teneke ya boş bir gazyağı tenekesiydi ya da boş bir Vita yağı tenekesi. Teneke hırpalanıp yamuk yumuk olunca, başka bir teneke arar bulurdu. Hatta teneke bulamadığı bazı zamanlar, annesi görmeden pencerelerindeki çiçek saksısı olarak kullanılan tenekelerin birinin toprağını boşaltarak mesleğini icra ederdi. Mahmut'tan bir kuşlar şikâyetçiydi, bir de evde küçük bebesi olan anneler. Daha yeni uyuttukları bebesini teneke gürültüsü ile uyandıran Mahmut'a bazı kadınlar pencereden veryansın ederlerdi ama Mahmut hiç oralı olmazdı. Hatta bazen kadınlara:

-“Çocuklarınıza nenni çaliik, gene ikram ol-mii!” derdi. Anneler de:

-“Eksik olsun senin nennin, Allah'ın çalgını!” derlerdi. Babası olmadığı ve annesi mahallenin en ünlü Kur'an hocası olduğu için de yakın komşuları Mahmut'un gürültüsünden şikâyet etmezlerdi. Hatta: “Ne güzel çalışıyorsun!” diye taltif bile edilirdi. “Büyüyünce ne olacaksın Mahmut?” diyenlere kararlı ve kısaca: “Bandocu.” derdi.

Başka hiçbir hayali yoktu. İlkokula başladığında birinci sınıftan itibaren okulun bando takımının davulcusuydu. Ortaokulda yine öyle... Ortaokuldan sonra o sıralar yeni yeni kurulmakta olan düğün orkestralarının birinde bateristlik yaptı ve ilk defa para kazanmaya başladı. Bazen kendisini: “Davulculuk da neymiş, öğreneceksen adam gibi bir meslek öğren.” diye aşağılayanlara çok kızardı. “Ne olmuş davulculuğa,

yarın, öbür gün sizin hepinizin karısını, kızını karşımda göbek attıracağım. Sizin görmediğiniz oyunlarını, figürlerini ben seyredeceğim. Hem karılarınızı ,kızlarınızı oynatıp hem de paranızı alacağım.” diyerek, kendisi de onları kızdırdı. Dediği gibi de oldu. Kocalarının, babalarının, kardeşlerinin görmediği oyunlar, figürler onun karşısında yapılıyordu, onun davulunun ritmine uygun olarak. Askerde de hem askeri bandonun davulcusu, hem de orduevi orkestrasının bateristi idi. Askerden döndükten sonra Kahramanmaraş Belediye Bandosu'nun kadrolu davulcusu oldu. Bu arada kendi kurduğu orkestra ile de düğünlere gidiyordu. Çok para kazanıyordu. Bu sıralar evlendi. Çoluk çocuğa kavuştu. Belediye ve kendi orkestrasından artan zamanlarını, Mağralı Mahallesi çarşısındaki çay ocaklarının önünde, mahalle sakinleriyle sohbet ederek geçiriyordu. Mahallede kimse onu Mahmut diye bilmezdi. Sanki adı Bandocu, soyadı Mahmut'tu. Bandocu Mahmut adı daha sonra mahalleli tarafından biraz kısaltılarak Bando Mahmut yapıldı.

O sıralar, Mağralı Mahallesi'ndeki Mağralı Camii'nin imamı Ali Hoca idi. Ali Hoca'nın saçları, kaşları ve kirpikleri beyaza yakın sarı idi. Her halde sakalı da öyleydi ama Ali Hoca hiç sakal bırakmadığı ve sürekli traşlı olduğu için bilmezdik. Güneşli havalarda başı hep yerde gezdi. Bütün yüzü ve boğazı sıvama çil lekelerle dolu olduğundan ona Çil Hoca da derlerdi.

Mahallede cami cemaati olsun olmasın, istisnasız herkes Ali Hoca'yı sever, sayardı. Çok sevdikleri için de, Ali Hoca'nın başka bir camiye tayin edilmesini hep önlediler ve sonunda Ali Hoca Mağralı Camii'nden emekli oldu. Emekli olduktan sonra da tüm namazlarını camide kıldı. Camiinin imamı yıllık izin almışsa o dönüncüye kadar beş vakit onun yerine imamlık, müezzini izin almışsa onun yerine müezzinlik yapardı.

Ali Hoca o zamanların “aydın” hocalarından biriydi. Bağnazlığın ve softalığın eseri yoktu onda. Çocukla çocuk, büyükle büyüktü. Cami cemaatinden çok, camiye ayak basmayanlarla veya cumadan cumaya gelenlerle şakalaşırdı. Sarhoşun, berduşun yanından geçerken onlarla

bir vesile ile konuşur, sohbet eder, hal-hatır sorardı. Dışlamazdı, ötekileştirmezdi onları. Mahallenin yerlisi olduğu ve istisnasız herkesi tanıdığı için her karşılaştığı kişiyle konuşacak bir şeyleri vardı. Okuyan çocuklara derslerini, öğretmenlerini sorar, öğüt verir, onlarla öğretmenlerine selam gönderirdi. Çalışan çocuklara, gençlere, mesleklerini tam ve mükemmel öğrenmelerini ve öyle uygulamalarını tembihler, ustalarına selam gönderirdi. Mahallenin zenginlerinden topladığı paraları, ihtiyaç sahiplerine hiç kimse görmeden verir, isim zikretmeden sessizce “Bir hayırseverin yardımı” diyerek verirdi. Ali Hoca, nikahta, düğünde, cenazede ve gereken her yerde hazır ve nazır olurdu. Camisine gözünün içi gibi bakardı. Caminin her türlü eksikliğini bazen Diyanet’ten, bazen de mahalledeki hali vakti yerinde olan insanlardan topladığı paralarla giderirdi.

Bando Mahmut orta yaşlara geldiğinde namaza başladı. Artık cami cemaatinden birisi olmuştu. Bir ramazan öncesi Ali Hoca’ya gelerek:

“Yaa Hocam, bak iki gün sonra ramazan geliyor. Senin bu camiin ses düzeni hiç hoş değil. İki gün sonra teravîh namazları başlayacak. Caminin içi de dolacak, dışı da. Dışarıdaki cemaat bu ses düzeni ile senin ne okuduğunu duyacak, ne de rükua ve secdeye gittiğini... Ben ses düzeninden iyi anlarım. Gel bana müsaade et, caminin ses sistemini adamakıllı bir düzene sokayım ve gümbür gümbür teravîh namazı kılalım.” dedi. Ali Hoca:

“Mahmut, sen gerçekten mevcut ses düzeninden daha iyi olacağından emin misin? Bak, Ali Hoca’ya yazdırdık, daha beter azdırdık, hikâyesine dönmesin sonra.” diye uyardı onu. Bando Mahmut:

“Ayıp ettin şimdi hocam, sen belki bilmiyorsun ama Maraş’ta bu ses düzeni işini en iyi ben bilirim. Gerçi evin danası hiçbir zaman öküz olmamış, derler ya, bizim ki de o hesap.” deyince Ali Hoca:

“Peki peki yap, ilk teravîh namazına yetişsin ama.” dedi.

Mahmut hemen işe girişti. Caminin içine ve dışına yeni ve güçlü kolonlar (hoparlörler) yerleştirdi. Birinci günün akşam namazından sonra gerekli bağlantıları yapıp ses düzenini İlk teravîh namazına hazırladı.

Camiye girer girmez Ali Hoca’nın gözleri Bando Mahmut’u aradı. Bando Mahmut, başında namaz takkesi, ses cihazının yakınında bir yerde oturuyordu. Ali Hoca, Mahmut’a:

“Her şey tamam mı?” dercesine bir işaret yaptı. Mahmut da: “Her şey mükemmel.” dercesine bir işaretle yanıt verdi.

Ramazan’ın ilk teravîhi olduğundan cami dolmuş, taşmıştı. Caminin içerisi tıklım tıklım, avlusu mahşer yeri gibi tıka basa doluydu. Yatsı namazının ilk sünnetinden sonra Ali Hoca mikrofonu cübbesinin yakasına taktı. Namaz saflarının iyice düzeltilmesini bekleyip elini kulağına götürdü: “Allahu ekber!”. Hoca bu kadar dedi ama hoparlörler: “Al al la la hu hu ek ek ber ber ber ber.” diye uzattı. Belli ki Bando Mahmut -düğünlerde yaptığı gibi- ses cihazının ekosunu sonuna kadar açmıştı. Ali Hoca neye uğradığını şaşırdı ama ne yapsın, namazı bozamaz ki! Fatiha suresini yavaş yavaş okudu. Peşinden yine zammı sureyi de yavaş yavaş okudu ama hem caminin mükemmel akustiğinden hem de cihazdaki ekonun fazlalığından okunan ayetler birbirine karışıyordu. Ali Hoca sureleri özellikle çok yavaş okuyordu ki belki Mahmut ses düzenine bu arada bir ayar verir diye.

Rükuya giderken yine: “Allahu ekber!” dedi. Dedi ama hoparlörler yine sonunu: “ber ber ber ber” diye bitirdi. Rükudan kalkarken: “Semî’allahı limen hamideh” dedi. Bu sefer de hoparlörler: “deh deh deh deh” diye devam etti. Ali Hoca namazı bırakıp geriye, arka saflara doğru bağırdı:

“Lan ba na ça buk Mah mu du bu lun lun lun lun!” Mahmut zaten durumu çakıp daha ilk “Allahu ekber” den sonra camiden kaçmıştı. Ali Hoca yakasındaki mikrofonu çıkardıktan sonra cemaata döndü:

“Ey cemaat bu namaz bu ses düzeni ile kabul olmaz, biz gene eski ağıdımıza ağlayalım, bugün bu namazı çıplak ses ile kılacağız.” dedi ve yatsının farzına yeniden başladı.

Sizin de tahmin ettiğiniz gibi, cemaatin büyük bir bölümü gülmekten abdestini bozmuş, abdesti bozulanların bir kısmı namazı terk edip gitmişti, bir kısmı da abdestini tazeleyip geldikten sonra tekrar namaza durmuştu.

Ali Hoca’nın kızgınlığı geçinceye kadar Bando Mahmut ortalarda görünmedi. Bu olay, Mağralı Mahallesi’nin dilinde, sonucundan emin olunmayan herhangi bir girişim için söylenen şöyle bir darbimesel olarak kaldı: “Bando Mahmut’un ber-ber ya da deh-deh işine dönmesin sonra!”

Hak Arama Hakkı

●Salman Kapanoğlu

Hak arama hakkı, herkesin en tabii hakkıdır. Maddî haklarımızı, sonuna kadar ararız da manevî haklarımıza gelince ihmâl eder ya da boş veririz.

Önemli bir konu anlatacaktım ki öğrencilerde ne dinleme iştahı var ne de niyeti...

Alıcı açık olmayınca vericide de arızalar başlıyor. Öğrencileri uyarmaya çalıştım:

-“Arkadaşlar, dinlemek istemediğiniz bu konu, sınavlarda mutlaka çıkacak bir konu, lütfen iyi dinleyin!”

Öğrencinin biri hemen atıldı:

-“Hocam ya! Bu konuyu zaten dersanede görüyoruz, bugün ders işlemesek olmaz mı?”

Şunlara bir yoklama çekeyim bakayım, ne yapacaklar, dedim içimden.

-“Peki çocuklar, madem dersanede görüyorsunuz bugün ders işlemeyelim o halde.” Öğrenciler:

Sınıfta bir sevinç, bir coşku keyifleri yerinde.

-“En büyük sensin hocam! Senin yerini kimse tutamaz.”

-“Yarın mı işleyeceğiz hocam bu konuyu?” Ben:

-“Oğlum, bana kalırsa yarın da işlemeyelim.”

-“Tamam hocam, serbest çalışma yaparız.”

-“Madem öyle hocam, öteki hafta da biz sizi yormayalım; serbest çalışma yapalım!” Ben:

-“Siz beni düşünürsünüz de ben sizi düşünmez miyim! Yük altında eşek kalır, ben de bu ay sizi yormayayım; bu ay ders yok o zaman.” Öğrenciler:

-“Süpersin hocam, hoca dediğin böyle olur işte!”

Alkışlar müdür odasına kadar gitmiştir. Ben:

-“Bu alkışınızın altında kalır mıyım, benim de size bir jestim olsun.

Madem dersanede bu konuları görüyorsunuz, öyleyse ikinci dönemin kalan üç ayında da ders yapmayalım, tamam mı?”

Öğrenciler, sevinçle hep bir ağızdan:

-“Süpersiniz hocam!”

Arka sıralardan bir öğrenci:

-“Hocam, okulun bahçesine sizin heykelinizi dikmek gerek!” Ben:

-“Size bir kıyak daha geçeyim. Madem son iki dersteyiz öyleyse çıkıyoruz.” Öğrenciler:

-“Bahçeye mi iniyoruz hocam?” Ben:

-“Hayır, evlere gidiyoruz!”

Sınıf tam dışarı çıkıyordu ki aklı başındaki bir öğrencim, dalga geçtiğimi anlamış olacak ki:

-“Arkadaşlar, durun hele! Hocam eve niçin gidiyoruz?” Ben:

-“Niçin gitmeyelim evlâdım! Baksana, ders işlemeyelim, diyor arkadaşların. Madem kimse ders istemiyor evlerimize gidelim o halde.”

Heykelimi dikecek olan öğrenci:

-“Hocam, deminden beri bizimle dalga mı geçiyordunuz?” Ben:

-“Ne sandın ya!”

-“Hocam, biliyor musunuz elinizle kendi heykelinizi yıktınız.”

-“Ya siz ya siz, benim bütün hayâllerimi yıktınız!”

Şair/Zahir

● Haydar Ali Nacar

Essahtan bir şiir yazmışsın şair
Peh deyip de tekrar tekrar okudum
Böğrümü ağrıtan buyumuş zahir
Çömelip ekrana güldüm okudum

Şair dediğime bakma Memmed'im
Lafın gelişidir esastır şair
Dünyanın yükünü sırtlanır derim
Garibanın derdi zengindir zahir

Eli kalem tutan mübarek sanma
Manayı cascavlağ ettirir şair
Mürekkep havzına fazla dadanma
Bir damla ter Nef'i boğdurur zahir

Rap rap kafa tangırtıda cümbüşte
Şiir nizam hiza fikirdir şair
Güneş perde ona her görünüşte
Yaslanır aylardan günlere zahir

Uyurken cin gibi çalışırken pert
Zabağnan zorunan uyanır şair
Şiir yazsa bir dert yazmasa bir dert
Gündüzün gözüne rüyada zahir

Kuaförde zorla güzellik tamam
İlham Rabbanî mi şeytan mı şair
Hatır gönül bilip dinler mi bilmem
Kulağında küpe sözünde zahir

Çaya dadandılar meyhaneler boş
Şarabı sakiden içmeli şair
Avedede kuyruk dergahlar bomboş
Minareler putu andırır zahir

Öküz kırıştırıp it boğuşturmak
Dışlığı gelmeyen iboler şair
Tekeden teleme ayrandan kaymak
İs tutmaz çadırda pas tutar zahir

Üğürtmeği doğra katıklı aş
Yağlı dürüm dağda azıktır şair
Elif'ten öteye okuma boşa
İlim bir noktaysa cehalet zahir

Gavur Dağları'ndan Gavur Gölü'nden
Bahsedene kalmazsa dövün dur şair
Kafirin alnına kurşun aşkeden
Bertizin köyleri obalar zahir

Kalemin düşerse Maraş iline
Berit'ten Nurhak'tan dolan gel şair
Ali Gayası'ynan Ceyhan Nehri'ne
Su gibi aziz ol gül gibi zahir

Bitmezdi bu şiir bakma gözüme
Türkülere yol ver biraz da şair
Süyüğün ucundan dinel bak köye
Hezenler mertekler ne söyler zahir

Benim Eşğim

● Ali Atar (Kahyaoğlu)

Geçen yıl bir eşek aldım at gibi
Kim gördüyse hasedinden çatladı
Kör Sülo köşeye sinmiş it gibi
Nazar eder diye ödüm patladı

Abdurrezzak Ağa geldi Mardin'den
Çok hızlı demişler senin Ford'undan
Otobanda Mercedes'in ardından
BMV'yi bile dörde katladı

Şummaher mi sonu geldi onun da
Rakipleri pes ettiler sonunda
Hele de Avrasya Maratonu'nda
Üsküdar'dan ta Taksim'e atladı

Kel İbo bizlere alışır diye
Pisliği bizlere bulaşır diye
Bizim kısarak ile buluşur diye
Korkusundan kapıları kitledi

Son yarışı Çin'de yaptı yelinen
Doping yapmak istediler alınan
Gerek telefonnan gerek telinen
Hem Obama hem de Putin kutladı

Kahyaoğlu der ki bir bardak çaya
Ölüsünü sattım Satılmış Bey'e
O da sucuk yapmış getirdi köye
Dana eti diye bize şutladı

Hızlı Gençliğim

● Aşık Kara Mehmet

Gene eski günner aklıma düştü
Nerde kaldı benim hızlı gençliğim
Bir şey anlamadım ne çabuk geçti
Nerde kaldı benim hızlı gençliğim

Adın ney deseler bilmez şaşardım
Koşu yapsak en arkada koşardım
Ata binsem ilk adımda düşerdim
Nerde kaldı benim hızlı gençliğim

Hele çok korkardım yağmur yağmadan
Evden çıkamazdım güneş doğmadan
Sabah kalkamazdım anam döğmeden
Nerde kaldı benim hızlı gençliğim

Uzaklaşmaz hep yakında gezerdim
Güçlü idim domatisi ezerdim
Diz boyu göl bulsam iyi yüzerdim
Nerde kaldı benim hızlı gençliğim

Rüyamda kendimi dev gibi gördüm
Bir tenha bulursam cesurum derdim
Gördüğüme çatar çok sopa yerdim
Nerde kaldı benim hızlı gençliğim

Cuma gün kalkardım pazar gün yatsam
Dokuzu yiterdi on keçi gütsem
Kuşluk kovalardı bir işe gitsem
Nerde kaldı benim hızlı gençliğim

Bitti *Kara Mehmet* arzum muradım
Ömrüm geldi geçti neye yaradım
Geri gelmez o günleri aradım
Nerde kaldı benim hızlı gençliğim

İki Buçuk Lira

● Erdal Ecrin

Halamgil, iki ay kadar önce, yevmiyeli mevsimlik işçi olarak pancar çapası için gittikleri Eskişehir'den dönmüşlerdi. Bolca sebze meyve; su tabancası, mantar tabancası gibi oyuncaklar getirmişlerdi bize. Halam, iki buçuk lira da harçlık verdi bana. Büyük, demir bir para. İyi paraydı. Koca bir külah hacıbaba alabilirdim. İki defter alabilirdim. Ezme şekeri alabilirdim. Lokum alabilirdim. Birinci sınıftaydım ama okumayı ilk sökenlerdendim. Belki yeni kitaplar getirirdi öğretmen; iki kitap alabilirdim.

Okulumuzda üç sınıf vardı; dört ve beşinci sınıflar sabahçıydı. Aslında o gün öğleden sonra okula gidesim kalmamıştı fakat gözümüzün üstünde kaşımız olduğu için her gün, en az iki kez sıra dayağı çeken bir öğretmenimiz vardı ve en çok devamsızlık yaptığımızda dayak yerdik, ödümüzü koparırdı. Hiçbir mazeret işe yaramazdı. Sırtladım pazar torbasından çantamı.

Paramı, avucumda sıkı sıkı tutuyordum. Zil çalınca kalabalığa girersem birisi koluma çarpar, paramı düşürmeme sebep olur diyerek arkada kaldım. Herkes içeri girdikten sonra sınıf başkanı olduğumdan, sınıf defterini almak için öğretmenler odasına (müdür de aynı odadaydı) yürüdüm. Kapı açıktı.

-“Gel gel.” dedi Mehmet Öğretmen, -üst sınıflardan birini okutuyordu- “Al şunları. Dikici'ye götür, bir boya atsın. Pençelerini de yenilesin.” Ben:

-“Zil çaldı, defter...” gibi bir şeyler söyledim.

-“Tamam, dedi; derse girme sen. Defteri ben gönderirim. Yüksel Hoca'ya söylerim ben.” Döndü: “Köylü! Bir terlik ver bana yav!”

Köylü, okulun hademesiydi. Çoğu da kendi köyümüzden olan öğretmenler Hamit Emmi'ye “köylü” derlerdi. Biz, hademelik işinin adı bildik “köylü”yü. “Okulun köylüsü” derdik.

Dikici, okulun giriş kapısının hemen karşısındaki ayakkabı tamircisiydi. Bacakları felçliydi. O da köyden biriydi.

İttim kapıyı, yavaşça girdim içeri. Sol elim yumruk şeklinde ve hâlâ sıkılı durumda:

-“Mehmet Öğretmen gönderdi. Boyasın dedi. Kepçeleri de yenilenecekmiş.”

-“Otur, dedi Dikici; elimdeki bitsin.”

Dikiş makinası tikitik tikitik ediyordu. Dükân küçüktü. Envaîçeşit ayakkabı malzemesi vardı. Keskin bir cila kokusu kaplıydı her yer.

Sigara dumanı doluydu. Bir misafiri vardı Dikici'nin. Köşedeki gaz ocağından çay dolduruyordu:

“Sen de içer misin?” dedi.

-“Cık!” dedim.

-“İç len, iç.” dedi.

-“Cık!” dedim. Beklemeye başladım. Duvarda bir takvim asılıydı. Peşin satan, veresiye satan asılıydı. Veresiye satanın ayakları dibinde bir fare vardı. Onun da kulakları büyük geldi gözüme. Raflarda kutular, kutular... Lastik ayakkabılar, üst üste yığılmış ayakkabı altlıkları...

Deri bir önlüğü vardı Dikici'nin. Boya cilaydı her yanı. Boya cilaydı elleri. Yanında gazeteden bir paket vardı. Bir fotoğrafın altında, Bülent Ers yazıyordu. Devamı görünmüyordu.

-“Ver bakalım.” dedi; uzattım ayakkabıları. Söktü altlarını, kazıdı. Derbi sürdü. İçerinin kokusuna derbi kokusu karıştı. Bekledi. Altlıklardan yapıştırdı. Ötekine geçti. Bekledi. Boyadı. Bekledi. Cila sürdü. Parlattı. Bir gazeteğe sardı:

-“Al.” dedi. Aldım, kapıya yöneldim. “Hoop, dedi. Parası?”

-“Para vermedi.” dedim.

-“Nasil vermez? Aç bakalım şu avucunu.” Açtım. Gördü paramı. “Ver şunu ver!” dedi.

-“O benim.” diyebilirdim. Çayını karıştırıyordu misafir, kaynadı gitti sesim.

-“Kimin oğlusun len sen?” dedi misafir.

-“Galip'in...” diyebilirdim.

-“Baban da iyi adam aslında, niye böyle yaptın len? Oldu mu şimdi?” dedi. Olmayan neydi ki?

-“Haydi, yürü!” dedi Dikici. Çıktım. Bir iki kez baktım arkama. Yürüdüm. Geldim okula, tıkladım kapıyı.

-“Nerde kaldın?” dedi Mehmet Öğretmen. “Ver bakalım. Aferin. Haydi sınıfına...” Durdum.

-“Param...” diyecek oldum.

-“Yürü len, ders bitecek neredeyse.” dedi. Yavaşça çıktım. Sınıfın kapısını tıkladım; girdim, oturdum sırama aklımı kapıda bırakarak. Akılsız akılsız bakındım öyle. Sessiz film falan gibiydi sınıf. Zil çaldı, öğretmenin hemen ardından fırladım. Müdür odasının kapısı açıktı. Mehmet Öğretmen yoktu. Ağır ağır yürüdüm eve doğru.

Hayatta sanırım kendisi. Görenler, desinler bir zahmet, Hacı Kadirlerin Mehmet Öğretmen'e. İki buçuk lira borcu var bana.

İstiyorum paramı.

Davanın Kısa Sürede Çözülmesi Bilirkişi Engeline Takıldı

●Sabit Eymen

Hani rahmetli Abdurrahim Karakoç üstadımızın Hakim Bey isimli şiirinde;

“Gene tehir etme üç ay öteye

Bu dava dedemden kaldı hakim bey

Otuz yıl da babam düştü ardına

Siz sağolun o da öldü hakim bey” diye eleştirdiği davaların uzaması hali var ya müvekkilimizin davasında da karşılaştığımız vaziyet aynen bu.

Müvekkilimizin icra dosyasından fazladan tahsilat yapan şahsın, fazladan aldığı parayı iadesi için icra takibi başlatmıştık.

İşin evveliyatı şu şekilde gelişmişti. Müvekkilimize karşı ilamsız icra takibi yaparak (ödeme emrinin onun yokluğunda muhtarlığa tebliği sebebiyle icra dosyasından haberdar olunmadığından, takip kesinleşmiş olmakla) bankadaki parası haczedilmiş alacaklı gözüken tarafa icra dairesinden ödenmişti.

Tabii biz bu icra takibinde alacaklı gözüken tarafa müvekkilimizin borçlu olmadığından bahisle bir adet menfi tespit davası ikame etmiştik. Lakin dava açıldığında, icra dosyasına bankadan henüz para intikal etmemiş ve karşı tarafa da haliyle henüz ödenmemişti. Bu sebeple dava değerini, takipte talep edilen tutar olarak yazmış ve bu rakam üzerinden de davamızı kazanmıştık.

Bu arada karşı taraf icra harç ve masraflarıyla faiz de eklendiğinden 3.950,00 TL fazla tahsilat yapmıştı müvekkilimizden. İşte bu fazladan tahsil edilen paranın müvekkilimize iade edilmesi gerekirken bu ödeme yapılmadığı için fazladan tahsilat yapan şahsa karşı icra takibi yapmak zarureti ortaya çıkmıştı.

Ayın birinci günü ilamsız icra takibini başlatıp icra dairesini ve dosya numarasını borçluya Whatsapp’tan ilettilim. Muhatabımın mesajı alır almaz icra dosyasına itiraz edeceğinden emindim. Borçlu tahmin ettiğim gibi hemen ertesi gün ayrıntılı bir dilekçeyle çoktan itiraz etmişti bile. Kibarlığından olsa gerek kendisi de aynı titizlikle, bana borca itiraz ettiğine dair mesaj atmayı ihmal etmedi.

İcra takibinde borca itiraz edileceğinden emin olduğumuzdan zaten dava dilekçesini

çoktan hazırlamıştık. Sadece borca itiraz tarihini yazmamıştık dava dilekçemize. Aynı günün sonunda itiraz dilekçesinin Uyap’ta görülmesini müteakip ayın dokuzunda biz de asliye hukuk mahkemesinde “itirazın iptali” davasını açtık.

Muhatabımızı fazla bekletmek munasip olmaz düşüncesi ve titizliğiyle, kendilerine aynı usulle “vaki itirazlarının iptali için ... mahkemesinin, 2018/.... esas sayılı dosyasıyla itirazın iptali davasının ikame edildiğini” büyük bir zevkle tabii ki eşantiyon olarak da dava dilekçesiyle birlikte gönderdik.

Mesajı alan karşı taraf aynı hassasiyet ve tüm samimiyetiyle (!) teşekkürlerini ilettili. Biz de bilvekele alıp kabul ettik elbette.

Bu kez, davalı tarafın “itirazın iptali davası “na cevap dilekçesini aynı gün gecenin ilerleyen saatlerinde Uyap üzerinden sunmuş olduğunu öğrendik. Davalımız aynı kibar hali üzerinden atamadığından olsa gerek mesajla durumdan bizi haberdar etmişti.

Böyle hakşinas (!) davalıyı bulmuşuz da onu bekletmek hiç bize yakışır mı? Biz de ayın on dördünde Uyap üzerinden “cevaba cevap dilekçemizi” sunduk. Ve artık davalıyla aramızda oluşan teamül gereği sayın davalıyı usulünce bilgilendirdim. Karşı tarafın ikinci cevap dilekçesi de ayın onbeşinde dosyaya Uyap üzerinden sunulunca dosyamızda dilekçeler aşamasını bitirmiş olduk.

Böylece ayın birinde başlattığımız ilamsız icra takibinde, borçlu borca itiraz etmiş, itirazın iptali davası açılmış, davalı tarafça dava dilekçesine cevap verilmiş, davacı davalının cevap dilekçesine karşı cevaba cevap dilekçesi yazmıştı. Nihayetinde davalı ikinci cevabını dava dosyasına sunduğundan ayın onbeşi henüz bitmemişti. Bu yazılanlara inanmadığınızı ve “hadi canım sende” dediğiniz duyar gibi oluyorum. Lakin işin aslı aynen böyle.

Dilekçe safahatı bu şekilde tamamlanınca ayın yirmi ikisinde mahkemeye başvurarak duruşma günü verilmesini talep ettik.

Bizi kırmayan mahkeme aynı gün yani ayın yirmi ikisinde tensip hazırlayıp duruşma

gününü de belirledi. Lakin bunca acelemize rağmen ilk duruşma 7 hafta sonra yapılacaktı. Çaresiz bu gecikmeye rıza gösterdik.

İlk duruşmada beklendiği gibi taraflar sulh olamadılar ve mahkemece dosyanın bilirkişiye tevdiine karar verildi. İşte ne oldu ise bu kararla oldu ve dava bilirkişi gadrine uğradı. Durumu kısaca izah edecek olursak: Mahkemece dosyaya sunulmayan delillerin dosyaya ibrazı için iki haftalık kesin süre ile bilirkişi ücretinin de aynı vakitte ödenmesine dair ara karar oluşturuldu. Biz de duruşmadan iki hafta sonra dosyaya bilirkişi ücretini ödemiş olduk.

Belirlenen muhterem bilirkişimiz dosyayı maalesef kendisine yapılan çağrıdan bir ay sonra teslim almış. Bizim duruşmamız da zaten (muhtemelen araya adli tatil girmiş olduğundan) üç ay sonraya ertelenmişti.

Başka bir dava sebebiyle aradığımız bilirkişiye laf arasında eylül ayının üçüncü haftasında yapılacak celseye raporunu yetiştirme ihtimali olup olmadığını sorduk. Ancak bilirkişimiz uhdesinde çok fazla dosya bulunduğunu, raporu duruşmaya yetiştirme ihtimalinin olmadığını ifade etti, ısrarımız üzerine “Bir bakarız.” demekten de geri kalmadı. Lakin eylül ayında yapılan duruşmada hazır olmayan raporumuz kasım ayının üçüncü haftasında gerçekleşen ikinci duruşmaya da maalesef gelmedi. Hakime bilirkişinin pek yoğun dosyası bulunduğuna dair serzenişini iletip kendilerine ucu yanık mektup (!) yazılmaz ise raporun sonraki duruşmaya da gelmeme ihtimali bulunduğunu yarı şaka ilettik. Mahkeme hakimi ise tabiricaizse hafif bir gülümsemeyle “Biz de istediği mektubu yazarız o zaman.” dedi. Böylece bilirkişiye muhtıra gönderilmesine karar verildi. Muhtırayı alan bilirkişimiz istemeyerek de olsa raporunu yılın bitimine bir hafta kala mahkemeye teslim etti.

Bilirkişi raporu mahkemeye teslim etti etmesine de, hakim ikinci celsede dosyanın duruşmasını dört ay sonrasına ertelemiş oldu. Böylece dosyanın üçüncü duruşma günü bizim davamızı açtığımız tarihin yıldönümünden iki hafta sonraya denk gelmiş oldu.

Bilmem ki bu bilirkişilere ne demeli/etmeli de adaletin tecellisini geciktirmelerinin önüne geçilmeli?

Pişt Derler Bizde

● Kenan Yavuzarslan

Bizim köy eski köydür yolu yordamı bilir
Komşunun tavuğuna ancak kışt derler bizde
Baldızına seslenen enişte fırıldaksa
Şişti takmadan önce son kez şişt derler bizde

Cümle özür sahibi birbirini ağırlar
Topalla yan yanadır körler ile sağırlar
Ev sahibi herkesi aynı yüzle uğurlar
Arkasından havlayan ite hoşt derler bizde

Bir gün selam vermeyip çıkarla yanaşana
İşi bitince yitip, anında sıvışana
Dedikodu edene arkadan konuşana
Daha ağırı var da, önce puşt derler bizde

Emekli Mebuslar Kıraathanesi/yedi (Canlı Sohbet Günleri)

● Halit Yıldırım

Korona virüs salgını nedeniyle alınan tedbirler kapsamında kapanan kıraathanenin kira meselesi gündem olmuştu. Müdavimlerinin çoğu 65 yaş üstü risk grubuna dâhil olduğundan birbirleri ile görüşemiyorlardı. Korsan olarak yapılan ilk denemenin de maliyeti pahalı olmuş ve üstüne üstlük kıraathane mühürlenmişti. Sokağa çıkma kısıtlaması ve hafta sonu sokağa çıkma yasakları mütekaid mebuslar için bir ev hapsine dönmüştü.

Her ne kadar alınan tedbirler, vatandaşın sağlığı için önemli ve uygun tedbirler olsa da işin diğer tarafında evde oturmaya alışmamış, hayatı sürekli dışarıda, iş yerinde, toplantı, görüşme gibi sosyal aktivitelerle geçen bizim emekliler için bu yeni hayat tarzı pek kolay olmuyordu.

Siyasi geçmişleri olan bu zevat, evde olduğu müddet içinde sürekli haber programları ve açık oturumları izlemek istiyorlar, bu da evlerin gerçek hâkimleri olan eşleri tarafından şiddetle engelleniyordu. Zira evde yaşamaya alışık olan hanımlar kendilerince bir ev hayat normu oluşturmuşlardı.

Onlar sabah televizyonlardaki sağlıklı yaşam programlarını izleyerek güne başlıyorlardı. Hangi sebze hangi derde deva, hangi bitkisel kür yağları yakar, hangi fizik hareketleri bel ve eklem ağrılarına iyi gelir onları öğreniyorlardı. Öğleye doğru peş peşe devam eden pembe dizilerini mukabele takip eder gibi gözlerini kekitmeden izliyorlar, sonra telefonlara sarılıp kendileri gibi bu dizilerin müdavimi olan arkadaşları ile diziler hakkında kritikler yapıyorlardı. Sonra cilt bakımı ile ilgili programları da büyük bir titizlikle ve uygulamalı olarak izledikten sonra sıra geliyordu izdivaç programlarına... Tabii bu programlar sonunda da yine telefonlara sarılıp:

-“Kız Vasfiye, gördün mü kör olasıca keltoşu? Yaşına başına bakmadan iki daireye kaptı ya gül gibi kızı.”

-“Ay Şaziye sorma, sorma... Ya o haspaya ne demeli? Her tarafı ayrı oynuyordu haspanın. O karı bu adamın iki dairesini yer ama ona da bir çift boynuz takar. Bana Şaziye dedi di dersin!”

-“Ay kız essah mı? Benim gözümünden kaçmış, demek ki ben adama takıldım kaldım.”

-“Ay Vasfiye, ben kaçın kurasıyım, benden kaçır mı hiç? O karı kısa zamanda bu herifi sepetler başından. Hem dairelere hem de herifin paralarına ortak olur. O enayi de kapı iti gibi

kendini sokakta bulur. Şimdiki kanunlar da buna münasip ay kız. Bana şiddet uyguluyor der, bir de bakmışın herif altı ay uzaklaştırma almış. Bu karının kırıkları da vardır zaten. Oh altı ay vur patlasın, çal oynasın. Sonra bir altı ay daha yapıştırır. Sonra da ver elini mahkeme. Yandı gülüm keten helva!”

Tabii bu seanstan sonra akşama ne yenilecek sorusuna cevap aramak üzere Yemekteyiz programları ne güne duruyor? Oradan da yemek menüsü apardın mı tamam... Gerçi yemek yapma programları da var. Oralardan da tarifleri aldın mı, al sana ne pişireyim derdinin çaresi... Unutmadan ekleyelim malumunuz her akşam da don lastiği gibi sünen dizileri var.

Evde hegemonyasını kurmuş hanımların kıta sahanlığına müdahale demek ateşle oynamakla eşdeğerdedir. Günde üç öğün dırdır bombardımanına maruz kalıp yemek yerine üç öğün surat çorbası yemek istemiyorsanız susarsınız ve araziye ayak uydurursunuz. E bizimkiler de araziye uyum sağlıyorlar şimdi. Öyle ya Cenab-ı Hak, bukalemun nam hayvanı ne diye yaratmış? Görüp ibret al, azcık hayat dersi öğren; değil mi? Bununla kalınsa sadece öp başına koy.

“Ragıp, çorbayı karıştır.” “Kemal evi süpür.” “Cahit haliya basma, yeni silindi.” “Ahmet, perdeleri tak.” “Hüdai, ölür müsün şu patatesleri soysan? Kamile Yetiş’te Kamile şimdi katili bulacak? Seyredip geliyorum.”

Tabii sonunda ikinci televizyonlar devreye girer ve herkes ayrı bir odada kendi özel hayatını idame ettirmeye karar verir. Bu da arkasından kavgaları...

İşte bu minval üzere evde iyice daralan ve darlanan bizim vekiller birbirlerini o kadar özlerler ki sormayın gitsin. Ne yapmalı da eskiden olduğu gibi birbirleri ile dalaşsalar, muhabbet etseler, birbirlerine nutuk atsalar?

Sonunda Instagram üzerinden ilk canlı yayın denemeleri başlar. Bu işin mucidi ise eski sanayi ve teknoloji bakanlarından Mucit Hendese Beydir. İlk canlı yayın programını Emekli Mebuslar Derneği Başkanı Zeydan Bey ile yapar.

Programa katılanlar bu tek taraflı sohbetten pek bir şey anlamazlar. Bir dizi araştırma sonucunda Tum diye bir uygulama bulurlar. Kırk kişinin aynı anda sohbete iştirak ettiği bu program uygulamasını herkes telefonuna indirir.

İlk program denemesi ağır aksak, kör topal

gerçekleştirilse de ikinci ve üçüncü denemelerde acemilik atılır ve gerçek bir meclis ortamı oluşur. Gündem önceden belirlenerek gündem hakkındaki müthiş tartışmaların olduğu sohbetler başlar. İçişleri Bakanı'nın istifasından, korona tedbirlerine, darbe söylentilerinden üniversite sınavlarına kadar her mesele hakkında canlı olarak tartışılır. Hem de ne tartışma... İşler bazen öyle ateşlenir ki Seyit Ali Biryemin'in 42. Gün'ündeki Derinçek ile Postçuoğlu arasında puştlu muştlu hakaretler içeren tartışma programına bile rahmet okunacak cinsten. Hızını alamayan bazılarının da muhataplarıyla: "Ulan bu yasaklar kalınca Sıhhiye Köprüsü'nün altına gelmeyen ne olsun?"lu tehdit ve düello randevulaşmalarına kadar iş ciddileşir.

Allah'tan sohbet moderatörleri mecliste olduğu gibi birleşime hemen ara verirler de iş daha fazla büyümeden kapatılır.

Sonuçta bir karar alınır ve tartışmalarda hakaret ve muhatapı rencide edecek sözler ile el hareketleri (bazı hızını alamayan iştirakçiler birbirlerine el hareketi, bilek ve ayak sallama gibi uygunsuz davranışlarda bulunmuşlardı.) gibi nahoş fiillerde bulunduklarında bir hafta boyunca sohbetlerden men ediliyorlardı. Yani internet literatürüne göre "ban"lanıyorlardı. Bu kurallar ve cezalar caydırıcı da olmuştu.

Vekillerin kendi aralarında böyle bir program üzerinden canlı olarak sohbet ettikleri Temel'in de kulağına gitmişti. Hemen o da torunu İsmail'in yardımıyla telefonuna Tum programını indirdi. Program moderatörüne de kendisini sohbe katması için telefonla müracaat etmişti. Temel programa kabul edilir edilmez hemen söz aldı:

-“Değerli ve çok kıymatlı arkadaşlar! Önce-lukle ha pöyle pir sohbe zatımı geç haberdar ettiğiniz için teessüf edeyrum. Haçan pen sizun kaç yıldır kahrinizi çekeyrum. Ha bu yaptığınız reva mıdır bağa? Çelelum asil meseleye. Son ceza olayundan sonra pir da kahve muhurlenmiştir. Mülk sahibi para isteyi. Penum çira ödeyacak turumim yoktur. Ha bu kira meselesi ne olacaktır? Ayrıca iki defa sizun yuzunuzdan ceza yemişum. Ha onlar da mi bağa cirecak? Ha pu meselayi çözamezsenuz pen da kahveyu tamamen kapatup başka bir iş çevuracağum. Ha bunu böyle pilun. Ula uşaklar penum parayu ödasezuza da!”

O esnada para lafını duyan vekiller tek tek “of-line” oluyordu, ta ki sohbe bir tek Temel kalana kadar. Temel sürekli ekrana düşen: “Ahmet offline oldu.” “Mehmet offline oldu.” yazılarını görünce torunu İsmail'i çağırdı:

-“Ula Sımayıl cel de bak şuna. Ha bu bizum ve-çiller Of'a mi cideyu ki iki de pir “Ahmet offline, Mehmet offline” yazayı?”

İsmail telefona baktığında sadece dedesinin sohbe kıldığını ve diğerlerinin sohbetten çıktığını gördü.

-“Dede, ne dedin de adamları kaçırdın? Senden başka kimse kalmamış. Hepsi çevrimdışı olmuş.” dedi. Bu duruma sinirlenen Temel açtı ağzını yumdu gözünü. Kafaya koymuştu artık kiraathaneyi kapatacağı.

Aradan on gün geçmişti. Temel'e yüklü bir telefon faturası geldi. Temel hemen Gsm firmasının telefonuna sarıldı. Epey bir uğraşından sonra operatör ile görüşmeyi başardı.

-“Buyrun Temel Bey ben operatörünüz Duygu, size nasıl yardımcı olabilirim?”

-“Haçan kızım ha penum bu çoh yiyen fatura çok yüksek celmıştır. Ha pu nedandır? Be buğa itiraz edeyrum.”

Operatör kız bu konuşmadan bir şey anlamayınca:

-“Temel Bey sizi diğer operatöre bağlıyorum. Lütfen hatta kalın.” dedi. Bir müddet daha müzik yayınından sonra yeni operatör konuştu:

-“Haçan pen Fadime, Temel emice sağa nassi yardımcı olupilurum?” Temel bu ses karşısında önce afalladı sonra da:

-“Ula haşşöyle! Ha oraya pir kız koymuşlar, Türkçe bilmeyi. Kizum Fadime ha sağa diyrum ki ha penüm bu fatura var ya bildin mi?”

-“He Temel emice pildim oni.”

-“Ha dirum ki o çoh yiyen bu ay niye yuksek-tur da?”

-“Temel emice ha şimci bakayrum oğa.”

Bir müddet sessizlikten sonra:

-“Temel emice orda misun?”

-“Ha Fadime prudayum.”

-“Şimci Temel emice sen Tum diye bir şey indirmişsun telefonuna.”

-“He indirdum. Bizim torun Sımayıl indirmiş-tur bağa oni.”

-“Eyi de Temel emice sen buğa bayağı bir tummuşsun. Sağa o kot kafalı Sımayıl demedu mu ula dede, ha bu çoh yiyenin uygulaması kırk dakikayı geçince çok yazayı diye? Sen ne halt ettiysan bu fatura celmıştır. Ula bağa bak Temel emice, yoksa ha bu mübarek Ramazan ayında karılarla mi görışeysun da boyla limiti aştun ha! De bakayım bağa?”

Temel şok olmuştu. Önce elleri sonrada dili titredi ve ağzından tek bir kelime döküldü ahizeden öbür tarafa.

-“Nassi?”

Aceleden Maskemi Unutmuşum

●Tayyib Atmaca

Size ne kadar garip gelecek bilmiyorum ama bize garip gelecek bir durum yok. Çünkü biz sizin içinizden seçilerek buralara geldik. Sizi temsil ediyoruz, dolayısıyla bizi sizden ayrı tutamazsınız.

Bir keresinde sokağa çıkma yasağı talimatı vererek mi vermiyem mi diye kendi aramızda konuşurken aramızda densizin biri sesli düşünerek dar vakitte sokağa çıkma yasağı uygulanacak deyince herkes arenadan kaçmış boğa gibi marketlere hücum etti. Hatta bu olayı sosyal medyada gören İtalya Meclis Başkanı Casellati Hanımefendi bizzat bendenizi arayarak: “Aşırı aşırı memlekete kız vermesinler” türküsünü dinleyip efkarımı üzerimden sıyırmaya çalışırken Türkiye’de böyle sevinçli bir olayla karşılaşınca derdimi, tasamı, gamımı unuttum. De hele yakında “Hişt moriyelelli yar nina nina nom” türküsüne geçeceksiniz herhalde” deyiverince afallamadım desem yalan söylerim. İngilizceyi ve Arapçayı ana dilim gibi bilmeme rağmen İtalyancayı oldum olası hiç sevmedim. Casellati’de biraz Türkçe ve iyi derecede İngilizce bilir ama bir türlü cesaretini toplayıp da benimle rahat rahat konuşamadı. Ben de ona “Orana, burana, buruna dikkat et! Sevginiz baştacımız; acınız bizim acımız, kuyruğunuzu titrettiğiniz bu günlerde biz de sizin acınızı en şiddetli derecede hissediyoruz.” dedim. O da “Yazın Bodrum’da mı görüşelim balkonda mı?” dedi. Ben de “Altarnetif olarak terasta da olur.” dedim.

Yahu arkadaşlar kusura bakmayın konu nereden nereye geldi. Bayram kutlaması da mı yapmıyaktaydık? Sizin gibi marketlere mi hücum ettik? Aradaki sosyal mesafeye mi dikkat etmedik? Size sokağa çıkma yasağı uygularken bizler sizlerden aldığımız vekaletle Anıtkabir’e gittik. Aslanlıyol’da in cin top mu oynasın! Bizi başka milletlerle karıştırıyorsunuz herhalde. Çangırılı hemşehrimiz Boris Johnson’u görmediniz mi? Damarında halis muhlis Türk kanı var. Koranaya meydan okudu. Hastalığı gribe çevirip dinlendikten sonra turp gibi olduktan sonra aramıza döndü. Hele ortalık biraz durulsun, Boris’i özel uçakla aldırıp Çangırıya gidip yaren sofrasına oturacağız. Hem Boris Yeltsin hemşerim öyle her hastalığa pabuç bırakacak birisi olmadığını şiirle dile getirmesini de bilir:

Lan korana korana/Selam söyle yarana/Bak çakarım yumruğu/Canın çeker borana/Sözüm gider zoru/ Açı it dalar fırına/Ölen ölür kurtulur/Çıkan canlar yarına.

Milletin diline düşmeyeceksin arkadaş. Ağzımızın tadıyla bir bayram kutlaması yapalım dedik. Parti ayrımı yapmadan bütün arkadaşları arkama aldım, aceleden maskemi takmayı unutmuşum. Şimdi bu arkadaşlarla önce Hacıbayram’a gideceğiz, ondan sonra evlerimize çekilip 14 günlük karantinaya gireceğiz. Zaten meclis de tatile girdi. Allah ömür verir bayrama çıkarsak herkesin bayramını tebrik ederim.